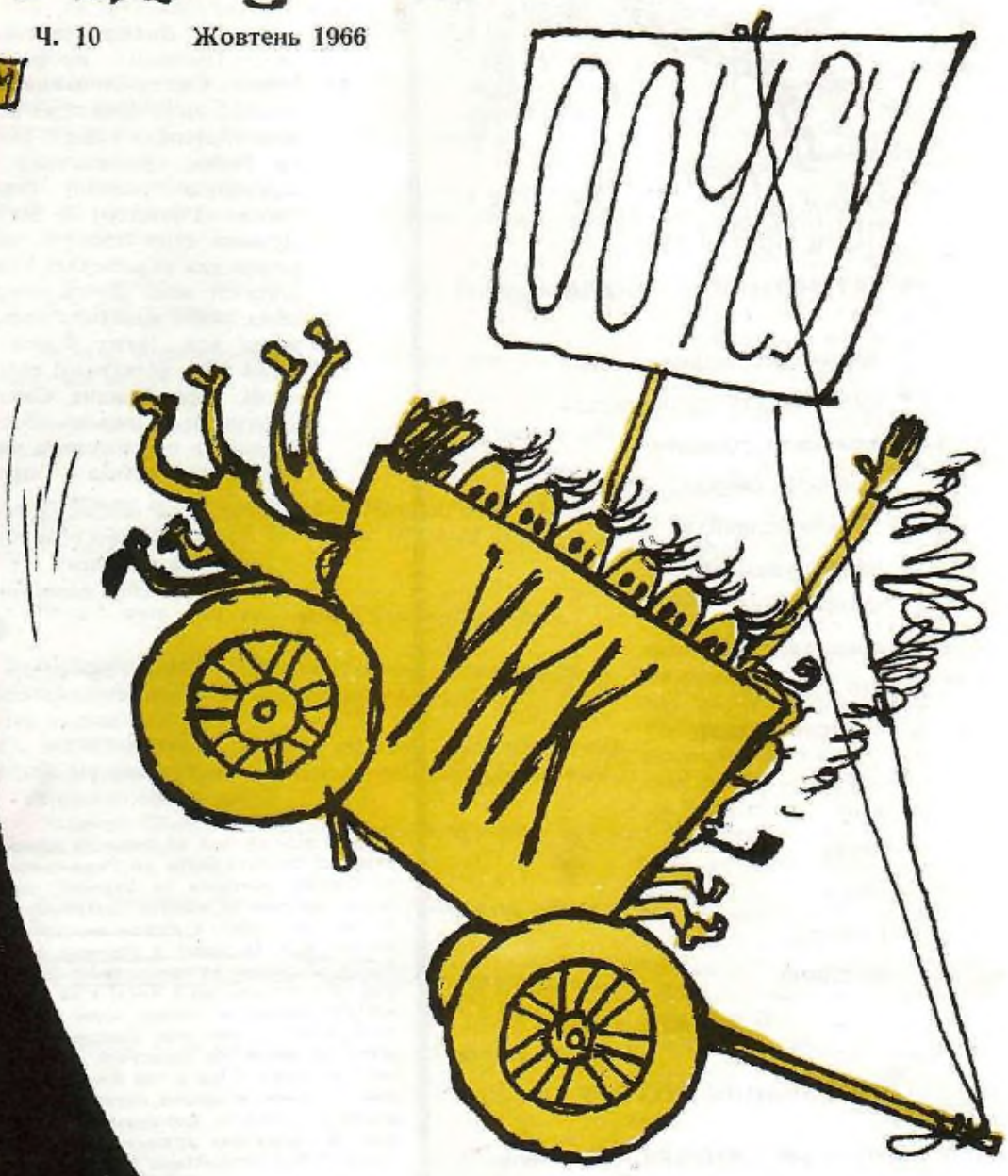

ЛІСЛЕНІА

Ціна 30 ц.
Рік 16

Ч. 10 Жовтень 1966

ПІСЛЯ 9-ГО КОНГРЕСУ УКК

8000.

— А ми і без них їдемо!..

"Свобода" у звіті з перебігу нарад Конгресу УКК пише:

Мгр. І. Винник зголосив листу Президії: проф. д-р Роман Смаль-Стоцький — голова, мгр. Михайло Дужий (Дітройт) і полк. Вільям Рибак (Вашингтон) — заступники голови, Борис Губка (Рочестер) і Марія Душняк (Нью Йорк) — секретарі для української і англійської мов. Друга зголошена листа називала насамперед адв. Івана Фліса, а після його резигнації також проф. д-ра Романа Смаль-Стоцького на голову зборів, а далі пропонувала двох додаткових членів — проф.

Богдана Гнатюка (Філадельфія) на заступника голови й Павла Дорожинського (Нью Йорк) на секретаря. Проф. Р. Смаль-Стоцький спершу відмовився кандидувати з другої листи, згодом погодився.

Проф. Л. Добрянський і тимчасово головоючий Й. Лисогір закликали до виключення двох осіб з другої листи у першу, але внескодавець першої не погодився. У висліді двогодинної дискусії прийнято першу листу 228 голосами проти 113.

Оцей вирізок із "Свободи" дає стільки "світла" на патріотичну атмосферу Конгресу, що не треба окремого сатиричного фейлетону.

Вирізати і оправити в рамці!

Роман Рудницький, син композитора Антона, їздив до Москви на музичний конкурс ім. П. Чайковського. З Москви поїхав до Києва, а потім до "фамілії" у Львові.

Тепер у "Вістях з України" появилася інтерв'ю з Романом Рудницьким. Між іншим, відповідає "люб'язно" на питання кореспондента:

Мені відомо, що за океаном деякі українці бояться їхати до Радянського Союзу, зокрема на Україну, кажучи, що там їх можуть затримати. Скажу про себе: я ніколи не робив людям зла. То чому я повинен був боятися поїздки на землю моїх батьків? Ні в Москві, ані в Києві я не мав жодної заборони: ходив, куди хотів, розмовляв, з ким мав бажання, — ніхто за мною не слідував, не запитував, чому я їду в той бік, а не в цей... У Києві я щодня слухав радіо, дивився передачі українською мовою. В книжкових крамницях — великий вибір українських книжок, а в

кіосках — газет українською мовою.

Де б я не був, з ким би не розмовляв, я бачив щире зацікавлення співрозмовників життям українців за океаном. Переконали, що українським емігрантам було б дуже корисно мати з Україною постійні культурні зв'язки. Було б добре, щоб за океаном більше знали про життя та всебічну діяльність українського народу на Україні, щоб дедалі поглиблювалось міцне коріння дружби і любові з рідним народом. Для кращого взаєморозуміння нам треба завжди підтримувати добрі, дружні контакти. Я вірю, що так воно і буде!

Що тепер на те скаже вуйцю Кедрин, автор відомих статей про "модерне радянське життя", а який у "Свободі" роздував поїздки братанка до Москви дуже не скромними і пересадними статтями?

Колінь казали: не йди на сонце, як маєш масло на голові. Тепер цього вже не говориться, бо на тих з "маслом на голові" тепер у нас велика мода.

НЕОФІЦІЙНИЙ ЗВІТ З ПАТРІОТИЧНИХ ЗБОРІВ

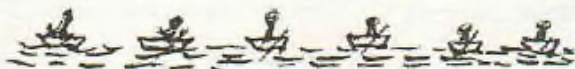
Балакали, балакали,
кудкудакали, кудкудакали,
і плакали, плакали,
і сякали, сякали,
і так набалакали,
накудкудакали,
наплакали,
насякали,
що Україну
винесли із залі
дурну,
німу,
глуху,
сліпу
і мокру,
як хлющ.

Б а б а й

ФОРМОВАННЯ ПОХОДУ

Ой зберу я всі слізючки, слізючки,
Потечуть вони річками, річками,
І пущу на них човники, човники,
А у кожному з чубчиком, з чубчиком
Посаджу патріотчика отчого,
Що є пупчиком, пупчиком, пупчиком
України всієї, —
Хай пливе гордовита фльотилія,
Незвитажна армада із чадами
Та у безвість під чортовий грім!
Амінь.

Б а б а й

Наслідки одного з'їзду української молоді...

ВЕЛИКИХ СЛІВ — ВЕЛИКА СИЛА І БІЛЬШ НІЧОГО!

УКРАЇНЦІ І ЧУЖИНЦІ

Нещодавня дискусія на сторінках "Свободи" у відділі "Голоси Читачів" про "українців і чужинців у ЗДА" пригадала мені ненароком події з-перед двадцяти років, — лиховісну репатріційну акцію серед так званих "діпівців" на терені американської окупаційної зони в Австрії та Німеччині.

Згадується напіврозбомблений шкільний будинок на передмісті Зальцбурга, а в ньому — громадка перестрашеного скитальського люду, що дослівно днював і ночував на нерозпактованих скринях і валізах, готовий на перший сполох рятуватися втечею в сусідній лісок (а може це був і цвинтар — не пам'ятаю). Дні стояли лячні, тривожні, а ночі ще гірші. Ніхто не був певний своєї долі, ніхто не знав, що станеться з нами нині-завтра. З години на годину мінялися настрої, то спалахували, то погасали іскри надії на порятунок: "Будуть видавати — не будуть! Будуть — не будуть! Цих будуть, а тих не будуть!" — і т. д.

Тоді справді треба було мати нерви, як посторонки!

Пригадується, як то ми, галичани, хватались як за останню дошку спасіння — за оте наше польське громадянство, від якого потім в Америці, під час натуралізації, відхрещувались, немов ділько від свяченої води... До речі, наші брати з Зеленої Буковини шукали такого самого порятунку в румунському, а закарпатці — в чехо-словацькому підданстві. Вибранцями долі уважались серед нас дві-три сім'ї з насенівськими пашпортами, — їх, мовляв, репатріція нібито не торкалася.

А як ми завидували, ой, Господи, як заздрили цього щастя одному молодцеві, що народився в Америці і малою дитиною виїхав був з батьками до Галичини, де виростав і виховувався! Так, він міг по закону називати себе американцем! Він один серед нас міг спокійно спати, а проснувшись ласувати доскоchu білим американським хлібом з родзинками!

Втім — той щасливчик довго поміж нами не попав: прийшли джипом американці і забрали його до Зальцбурга, до окремого центру для американських громадян. Господи, скільки кожний з нас лав би був тоді за те, щоб від'їхати разом із ним цим омріяним джипом, щоб міг назвати себе — американцем!

А як є сьогодні, шановні пані й панове, бувші діпівці?.. Сьогодні якось воно трохи незручно... і майже непатріотично звучить, коли ви назвете себе в товаристві "американцем"! Як уже конче від нас цього вимагають, тоді неохітно і якби з ласки погоджуємось, щоб нас називали американцями українського походження. Звичайно, коли приходить виїжджати до Європи, — на вакації чи за бізнесом чи по німецьке відшкодування і треба нам дістати американський пашпорт, тоді стаємось просто американцями, без жодних додатків.

Дехто, вернувшись з такої подорожі, інколи навіть міняє орієнтацію:

— Що не говори, — зв'язався мені недавно один такий мандрівник, — але то є, прошу тебе, сатисфакція мати в кишені американський пашпорт! Всі бар'єри, всі кордони перед

Е П І Г Р А М И

ЗІЗДОВІ ЖУРНАЛІСТІВ У ТОРОНТО

Де

дві господині в хаті
нема кому хати замести.

Де

дві Спілки Журналістів,
нема кому написати
Кодексу Чести.

З ГОЛОСІНЬ ДЕЛЕГАТА
НА КОНГРЕС УККА

Тяжко-важко, пане брате,

Україну будувати:

Не дають дієт,

Плати за бенкет,

Та й ще на додаток —

Народний податок!

ЧАСИ МІНЯЮТЬСЯ...

Часи міняються,

Міняється народ...

Хто в Краю їв стиранку —

Тут купує стирео,

Слухає, мов лорд!

АКТУАЛЬНЕ

Чорна сила

Всі

Вікна побила!

Пайпан

тобою відкриваються, ніхто тебе не перевіряє, не контролює, тільки скажи, що ти американець і все ОК!

Так-то, здається, до кінця наших днів ми залишимося чужинцями і на еміграції, і для Рідного Краю. Для власної вигоди і безпеки ми є американцями, канадійцями, австралійцями і Бог знає ким. Для заспокоєння патріотичної совісті, — як довго вона в нас підзиватиметься, — завжди це будемо українцями.

І К Е Р

„ШЛЯХИ ДО ПРОЗРІННЯ“

Під таким заголовком „Літературна Україна“ вихваляє книжку Мигали „Оселедець на ланцюзі“, в якій автор лає колишніх своїх друзів, які опинилися на еміграції.

СОРОКА на ПЛОТІ

● Парохіві церкви св. Миколая в Торонто, о. д-рові Богданові Липському, треба з нагоди ювілею широко побажати, щоб його цікаві доповіді про „Духовність нашого обряду“ відвідували також і священники...

● Від деякого часу почалися ближчі контакти між СУК „Провидіння“ і Українським Робітничим Союзом, а то дякуючи заходам такого ревного католика, яким є редактор „Народної Волі“ д-р М. Стахів.

● Є така загальна думка, що українські балі та пещерники вдаються краще в готелі Гільтона в Нью-Йорку, як 9-та конвенція Українського Конгресового Комітету.

● З нагоди перебування голови ПУН Олега Штуля-Ждановича в Америці, мельниківці влаштували на його честь на оселі в Лігайтоні спеціально святочне бульбобочепення.

● Поет Остап Тарнавський вибрав свободу і вийшов з редакції „Свободи“, породивши за час 9-місячного в ній урядування нову свою книжку „Туга за мітом“.

● Замість поставити справу просто: ставити чи не ставити оперу Чайковського „Мазепа“, в нас тепер дискутується, чому Чайковський і Пушкін не були українськими патріотами...

● Один з конгресменів у Вашингтоні заявив, що українці можуть покищо користуватись поштовою маркою, виданою з нагоди 1000-річчя християнства в Польщі, поки немає Шевченківської.

● Виявляється, що поет Іван Драч виступив з „проклинальною“ статтею проти Богдана Кравцева, мабуть, для того, щоб заслужити собі місце в українській радянській делегації до ООН.

● З достовірних джерел довідуємось, що після гала-прем'єри „Сватання на Гончарівці“ Оперний Ансамбль в Нью-Йорку готує ще одну подібну прем'єру, а саме — „Сватання в нецьках“.

● Для вшанування 49-их роковин жовтневої соціалістичної революції уряд Советського Союзу закупив ще 500,000 тонн канадської й американської пшениці.

● Радянські мічурінці виплекали новий сорт кукурудзи: коли її їси, вона грає, як зубна гармонійка...

В ЖОВТНІ, ЩО Є МІСЯЦЕМ УКРАЇНСЬКОЇ КНИЖКИ - СИРОТИ, ОСОБЛИВО ЩЕДРО ПІДТРИМАЙТЕ ЛІТЕРАТУРНО - ДОПОМОГОВИЙ ФОНД „СЛОВА“!

З ОДНОГО ІНТЕРВ'Ю

Під час відвідин Союзівки фільмовий актор Майн Мазуркі-Мазуркевич сказав кореспондентові „Свободи“:

— Знаєте, коли я був молодший, міг з'їсти копу вареників зразу. Тепер можу подолати тільки 59, але трошки більших...

ХЛОПЦІ, ЯК СОКОЛИ...

Після чергової прем'єри „Театру в П'ятницю“ з Філадельфії, що поставив музичну комедію „Найкращі хлопці в Дивізії“, здивована публіка питала:

— Та навіщо в Дивізії не було кращих і молодших хлопців?..

— Спатрі! Відсидів десять років на заслання і от який мудрий став!..

ЗАСЛУЖЕНЕ ПОКАРАННЯ

Недавно злодії вкрали цінні прилади з метеорологічного інституту у Фльоренції. Вранці на місці зниклих приладів працівники інституту знайшли таку записку:

„Оскільки прогнози погоди, які заповідає ваш інститут, вже давно не відповідають дійсності, ми ви-

рішили забрати інструменти за кару, що ви не вмієте ними користуватися“.

ЗНАК ЧАСУ

Старший кавалір медитує:
— Старіюся. Перше питалися мене, чому я не женюся, а тепер питаються, чому я не женився.

- Кого шукаєте?
- Представника Великої України.
- Нема, є тільки сама велика більшість малої України ...

ПРО ФІЛЬМ „ІВАН МАЗЕПА“

Під час т. зв. „Великого Осіннього Фестивалу“ на Союзіви, у вересні ц. р., кореспондент „Лиса Микити“ мав змогу розвідати, як стоять справи з історичним кінофільмом про Івана Мазепу, що його хоче накрутити група голлівудських акторів під проводом Джека Пеленса-Палагнюка. Він же сам виконував би головну роллю гетьмана Мазепи та був би одночасно режисером цього кінофільму.

Отже справа є на добрій дорозі до реалізації: фільм має бути американський, але українською мовою і за українські гроші. Ну, гроші — дрібниця, яких там п'ять або шість мільйонів доларів... Покищо „на гвалт“ треба зібрати перший мільйончик, щоб пустити в рух бізнес. Очі українського Голлівуду з надією звернулися в сторону інж. М. Лепкалюка. Знімаю, що перед вибором місс Союзівки, в барі „Веселка“, інженер Лепкалюк давав на ту ціль 10 тисяч дол. На другий день, по сніданку, давав тільки 5 тисяч. Скільки тепер дає — невідомо...

Далі нас поінформовано, як іде підготовка до знімання фільму. Була спроба накручувати першу баталістичну сцену чи кадр, але перешкодив цьому випадок. Бажаням режисера Джека Пеленса було

СОВЕТСЬКА РАСА

Стоїть баба на горбочку,
Держить Красу на шнурочку.
Ця ж пасеться кра й дороги,
Виставивши ребра й роги.

Ідуть „москвичем“ хорошим
Якісь собі совельможі.
Стали. Красу оглядають,
Бабу жартома питають:

— Як звеш її?
— Звісно, Краса!
— А яка ж то буде раса?
Пощо держиш цю небогу —
На молоко чи на роги?

Баба була язиката —
Мала язик як лопата.
Совельможам відповіла,
Наче вогнем відпалила:

— Товариші! Моя Краса —
Найчистішої совраси!
Дає вона на соппаші
Лайно рідній владі нашій.
Панько Незабудько

показати цю драматичну ситуацію, як гетьман Іван Мазепа (актор Джек Пеленс) відступає на згорні приготовані позиції з-під Полтави... Все йшло дуже гарно, але в одному моменті Іван Мазепа трохи за- сильно наступив ногою на газ, ав- то рвонуло! — і розбилося, якраз коло оселі Українського Робітни- чого Союзу „Верховина“...

Були, кажуть, якісь жертви в лю- дях, але гетьман Іван Мазепа, — тобто Джек Пеленс, — вийшов з халепи живий і цілий, слава Богу. Мусів вийти живий, бо інакше не мав би змоги бути на „Великому Осінньому Фестивалі“, вибрати місс Союзівку на 1967-ий рік і розда- вати автографи. (К-р.)

НЕ ВІРТЕ, КОЛИ ВАМ КАЖУТЬ:

„Я тільки на хвилинку“.
„Я дав би собі голову стягти...“
„Я знаю коротшу дорогу“.
„Буду говорити з вами одверто“.
„Ви не отримали мого листа? Я сам вкинув його до скриньки“.
„Я полизлюся в моїй бібліотеці, але я певний, що я вам віддав“.
„Я не антисеміт“.
„Є два способи, як вийти з нинішнього хаосу“.
„Без Добрянського УКК завали- ться“.
„Небіжчик не мав ворогів“.
„Дуже мені прикро, але не маю при собі...“
„Я не маю жодних комплексів“.

ПОЧАВСЯ МИСЛИВСЬКИЙ СЕЗОН

Місяць жовтень, місяць книжки.
Пам'ятайте, діточки!
Набувайте і читайте
Українські книжечки!

Прочитавши цікаву українську книжку, зайдіть обов'язково до Української Цукорні "Веселка" та розкажіть, що Ви прочитали, своїм друзям чи подругам з пластового чи суміського гуртка!

Приємно проходити час на такій розмові, а при цій нагоді ніколи не завадить скріпити сили смачним підвечірком, з яких славиться кухня "Веселки".

Всі знають нашу адресу:

"ВЕСЕЛКА", 144 Друга Евню, в Нью-Йорку (Пластовий Дім)

В "Діадемі", як в поемі: —
Лиш на мить туди зайдеш,
Кинеш оком на виставу —
Та й очей не відведеш!

Перед осіннім сезоном варто собі оглянути прекрасну виставку мод знаної в метрополії мек своїми й чужинцями української галантерійної крамниці і майстерні елегантних жіночих і чоловічих одягів

Марії і Володимира ЗАКЛИНСЬКИХ

"DIADEM", 142 Second Ave., N. Y. City

8 MILE & BEECH

Tel. KE 1-1303 KE 1-1304 and

531-9599

В КУКУРЕЛ

ПОДАЖОК

WALT'S SUNOCO SERVICE CENTER

ВЕСЬКА ОБСЛУГА І НАПРАВА АВТ

Викладаємо граки і трайлери на шлю
Америку і Канаду.

Наші розшуки. — Хто з Вішановних Читачів пригадає собі, хто такий був і куди подівся автор т. зв. "Блискучого Відокремлення"?

НА СОЮЗОВІЙ ОСЕЛІ

— Ось, бачите, в цього головного урядника рука болить...

— Може забагато в теніса грав?

— Ні, забагато дієт брав.

Найновіша мода

С. МУЗИЧКА

ХТО ХОЧЕ ЄДНОСТІ?

Хтось мені не повірить, комуся буде не до шмиги, а хтось може закричить. Я скажу вам правду. Мені самому здається, що це казка.

Коли війна закінчилася, ми почали мобілізувати свої сили. Мобілізували і чекали вперто на наступну війну!.. Така вже наша стратегія. Стратегія власних сил!.. І розумію, кожний табір ставав фортецею. Там ми діяли, там ми боролися. Хай не сумніваються в це майбутні історики!.. Наша боротьба не знала меж. Коли ворог був задалеко, свій чоловік завжди поблизу стояв...

У невеличкому таборі жила собі громада людей. Жили вони Україною і виростали сподівання. Була там єдність, була любов і пошана. Щось у нас майже нечуване!.. Радість всім світила сонцем. Кожний діяв серцем і серця мову слухав. Але не надовго!.. Справді, наче в казці! Хтось гукнув, що ми політичні емігранти! А раз політичні, так нумо до політиці!.. І це нас розбило...

Це вже не був той самий один табір. Два табори в одному! Два протилежні собі середовища. Були там бандерівці і мельниківці ніде не бракувало. Люди поділилися. Два хори, два балети, дві домівки!.. Що ви тільки не гадаєте, було у нас двоє. Не було вже громади, партії узли верх!..

Управ громади зразу піднесли руки вгору. Встоятись не було сили. Тоді ще на часок Контрольна Комісія почала діяти. Перед нею станули звідання. Нагляд над розподілом громадського майна на два середовища! Це проблема не абияка. Ділили так звязано. Залямовано Товариський Суд, і він був в поготівлі день і ніч. Хтось бувало гукне, зчиниться буча, і Суд уже на місці.

Поділено усе. І людей і речі. Кожний і кожне десь були. Якщо не в бандерівців, зовсім певно у мельниківців і навпаки.

А такі найбільшого розголосу наробив тоді жупан!.. Не звичайний і не простий собі жупан, а такий козацький жупан. Глянете — і гетьманів на пороних бачите!.. Гетьмани, гетьмани!.. Громада його справила з великим трудом. Були збірки, з колядою ходили і все на цей жупан. Його було потрібно раз для Богдана Хмельницького в одній інсценізації. Жоден Гетьман не погордив би ним. Дорогий оксамит

і золотими нитками вишиваний!.. Коштував він чимало.

Коли розділили чоботи, шаравари, шаблі і перуни, залишився лише жупан!.. Бандерівці вмили за його рукав посягнули!.. А мельниківці не в тім'я биті і вдарили на тривогу!.. Контрольна Комісія була безсила. Вона дала контролює. Присяжники Суду. Одинки не було воно так легко Судові до слова добитися!.. Два боевики, бандерівці, і мельниківці, цупко держали жупан. На зялі репетували!..

— За ким нарід, за тим жупан!..

— За ким право, за тим жупан!..

Що робити з жупаном? Бандерівці (ну і хитрі вони!) відступали мельниківцям пару чобіт за нього!.. Мельниківці навіть слухати не хотіли. Бандерівці тоді ще подерті шаравари кинули на терезку і бубон старий на додатоки!.. Мельниківці це так образило!..

— Панове, ми не дозволимо на кпани!..

А боевики цупко держали жупан в руках. Голова Суду гукнув, щоб статут принести. Хтось метнувся до архіву, щоб збіркою листи відшукати. Хотіли довідатись, хто більше зложив на цей жупан — чи мельниківці чи бандерівці!..

Коли сварка не вганяла, боевики, наче під поштовхом відвічної стихії, рвонули жупан кожному у свою сторону!.. І так роздерди-розпанахали гетьманський жупан надвоє. На залі затихло, а мені здавалось, що я чув тихий плач!.. Коли в серцях убито мову, речі плачуть, являються!..

Контрольна Комісія закінчила свою місію. Ствердила, що все розділено, а Товариський Суд посвідчив, що поділено в товариській атмосфері!..

Здається тут можна б закінчити. Але ні!.. Як кажуть, між дурними бувають нераз мудрі!.. Так було і тут. Старших громадян вразила трагедія жупана. Вони теж боліли справою. Хоч вони належали тут або там, громадське, національне у них було на першому місці. Ану спробуємо жупан зішити!.. Так вони говорили. Створився негайно ініціативний гурток прихильників єдності. Почали переговорювати. Роздертий жупан був чи не головним мотивом!..

Рішили ці добрі громадяни, мельниківці і бандерівці, написати до своїх зверхників. Деякі таки хотіли впрост до Проводу писати. Однак це не годиться. Треба їти по зв'язку і по лінії!.. Відомо, що написали розпучливого листа: "Досить нам сварити!.. Україна в нас одна. Між нами різниць немає. Чо-

му нам поділятися, чому нам взаємно себе поборювати?.. Так, це були одинокі ініціатори єдності в нашому суспільстві. Листи пішли, а таборовий кравець чекав, серця, коли принесуть жупан, щоб його зішити. Він теж болів...

Відповіді прийшли скоро. Це не були листи, це були накази. Писали мельниківці:

"Негайно припинити всякі контакти з диверсійною групою. Компромісу між нами не може бути. Тримайтеся ліній! Студійте наполегливо найновіші матеріали. Чи вивчили вже дванадцять і сорок чотири правила українського націоналіста? Все інше залишіть Вождеві. Вождь знає, що робить". — Вождеві Слава!

Бандерівці теж вчасно відгукнулись:

"Строго засуджуємо вашу безвідповідальну акцію шукання компромісу! Наказуємо негайно підпорядкуватися. Порозуміння між нами не може бути. Нас ділять різниці. Хіба не бачите, що ми за синьо-жовтим, а вони за жовто-синім? А це, що у нас тризуб Володимира, а в них щось з мечем? Краде посмілку акцію Визвольного фонду, закінчить з Пресовим фондом і вже нарешті заініціюйте Фонд Героїв. Пам'ятайте, що Провід думає. Провідник знає, наказує і веде". — Героям Слава!

Це було все. Ініціатори вдарили в стіну головою і навіть не загуло... Вони замовкли. Що було говорити? Накази були ясні і недвозначні. І жупана таки не вдалося зішити... Сварки, нетерпимість і взаємне поборювання чорною хмарою повисли над табором.

Це було давно, хтось мені каже. А як воно сьогодні? Не жупан, а душу вже роздерли. Одні плачуть, тужать за єдністю, другі оглухли, інші замірили. Правда, у церкві Бога молимо, благаємо, щоб єдність нам подав. Та невже ж собі із Господа киямо? Хто хоче єдності? Скажіть? Вдартися в груди. А може краще запитаймо вождів, провідників і діячів... Вони усе знають.

Великі люди у малечі страшні!..

АВТО

- Не купуєш авта?
- Ні. Волю вмерти інакше.

ЛИСТ ДО ПРИЯТЕЛЯ

"По 25 роках подружого життя ми щороку улаштуємо собі повторення медового місяця. Я вижджаю у липні, а вона у серпні".

До резолюцій 9-го Конгресу УККА не увійшов такий параграф: "Забороняється членам Екзекутиви і Політичної Ради на засіданнях читати "коміки" і розв'язувати хрестинки".

Українці в Америці винайшли собі свіжу заморожу — як називати цю країну: ЗДА, США чи ССА? Вихід з положення: прилучити її до Канади, тоді буде спокій голові.

Є в нас кінопродюсенти, які збираються накручувати фільм про Івана Мазепу, навіть не знаючи, хто він такий був: той Мазепа чи тая Мазепа?..

Хто пояснить, чому Ярослава кличуть по-американськи "Джері", а Ярославу — "Гльорія"?

Вершок обережності: не мити голови, щоб не сполукати собі мозку.

Актуальна пословиця: "Хто не одружився, той не розводився".

В 1939-му році, коли валилася Польща, одна пані міністрова сказала на мості в Заліщиках: "Пропала ойчизна і всі наші меблі!"

Можна жити й писати чесно і без кодексу честі.

З однієї рецензії: "...Оксана Рудакевич читала власні пародії в стилі Т. Шевченка..." ("Свобода", ч. 219)

Часто падаємо над тим, що в нас немає авторів для дітей... На жаль, у нас теж бракує творів для дорослих.

Зідхання: "Гай, гай! Кожен з нас був колись трохи тонший!.."

Араби говорять: "Геройство твоїх друзів додає тобі відваги".

Японці кажуть: "Геройство твоїх ворогів приносить тобі честь".

Асекурація — це кара за довге життя і нагорода за коротке.

СТРАШНА ПОМСТА

Делегація мазурів відвідує колгосп у Казахстані. Один дядько, вперше побачивши верблюдів, заломив руки і скрикнув:

— Дивіться, що совети поробили з бідних коней!

НАШ ВИГРАЛИ!

Газети принесли вістку, що за мурами в'язниці в Дартмур (Англія) відбулися футбольні змагання між командами в'язнів і поліцейських з в'язничної охорони. Виграли поліцейські з рахунком 5:0.

І БОГОВІ СВИЧКА... (Автентичне)

До Парижу приїхала делегація советських студентів із Москви. Двоє студентів з тієї делегації зайшли в неділю до російського православного собору. Перехрестились, глибоко виклонилися іконам...

— То ви вірите в Бога? — шепотом спитала їх старша жіночка.

— А що ж?.. Хіба не випадає Леніна поминати в болячому місці, відповіли богомільці. (За "Нов. Русс. Журналом".)

Ек світ світом, то хлоп фурт був хлопом, а кобіта була кобітов.

Котре хлоп, а котре кобіта, то було віразне, ек на долони, і ніхто в тім антересі ше си не помилив.

Хіба жи си трафіло, ек тому сутрундикови, жи був при нашій церкві. Іго ек хтос запитав си раз — "а де сут отец парох", то він відповів:

— Воно пішло їсти снідане, бо воно зголоділо.

Але тот сутрундик, то був тутуродженец, а такому то вольно помилити си в нашій спелінгу, кілко хоче. Такий навіт не мусят білше по-нашому си вчити, бо нашо? Чо має нас всех доганети, ек ліпше зачекає з тим, шо вміє, а за пару років зіхеровно його дожене цала нашій політична емігранція. А може й пережене...

Але, ведлуг того, котре він, а котре вона, то типер, адіт, таке прийшло ламішане, жи аби екний був сценілістий то може в тім лехко помилити си.

Сегодні — то, адіт:

Він у портках, і вона, вібачейте, у портках.

Він у чоботях, і вона в чоботях.

У нього твари не вилако і в неї не видко, бо він не підстрижений і вона не підстрижена.

До того ше, і він не підголений, і вона не підголена.

Дивіт си, навіт ек вогорет, ци співають у редію, то хлопки теснут тоньоско, ек пишівки, а дівки берут грубим голосом попід спід.

Із того нераз виходит велике замішане.

Екос тут війшов я на порч і мій сусід війшов.

— Галов!

— Галов.

— А ек?

— Ніек.

— А шо?

— Ого!

— Але?

— Бігме!

— Ова...

Привітали си ми так по-крайовому, а тоді вже я питаю си по-

тутешньому:

— Воцамергер?
— Клопіт із дочков маю.
— Єков? Та ви маєте сина.
— Тото не син, але дочка.
— Жертуєте.
— Мені не до жартів. А ці вона дочка, ці син, то я ліпше знаю.
— Не заперечую. А який клопіт маєте?

— Хоче си віддавати.
— Та за кого?
— За того бенкарта, жи прихотував до мої дочки.

— А то ці не дівчина була?
— Я тиж гадав, жи то Гільфред а показало си, жи то хлопчиско.

Така війшла, ек видіте, закаламаниця. Я всьо таки пораїв сусідов, жи поки єх поженит, то абіше раз молодих загземинував, абіне війшло таке, жи хлоп із хлопом, або дівка із дівков си поженили. Нинька за таке апсолютни не тежко.

Бо то найгірше, ек хлоп удає

Прутом я нераз дістав,

Без рахунку я набрав,

Скільки днів я не сідав,

Як був молодий.

А друга така:

Пукай, пукай, я тебе не пушу.
Вернися завтра, я тебе не вкушу.
Я в моїх гачах, я тебе не пушу.
Вернися завтра, я тебе не вкушу.

Перепрашаю ваші чесні голови, але еке сми кушив, таке продаю.

Нарід тото слухав на сали і заперечені не було. Може дехто не всьо дочув, а ек і дочув, то тішив си, жи, адіт, тутродженці, а потрафляют по нашому співати і трести си.

То так достоментни, ек тато цімама тішут си, жи єх дитина, хопше добре не вогорит, а вже еке спаскудне слово вісказало.

Я тиж заперечені не маю, бо,

ТАНЦЮВАЛЬНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ АНСАМБЛЬ ВІРСЬКОГО

THE HAIR RAISING

— Ти, мамо, хіба йди на концерт і дітей за-
бери, бо я мушу йти пікетувати...

дівку, а дівка на гвайт робит із себе хлопа. То не є добре і ліпше, абі, ек тот сутрупидик сказав, абі "муждий тримав си за своє".

Відав світ настає екійс енакший, і нощі енакша, і поведенція, а навіт співанки, адіт, цавком енакші настали.

Єков недавно були в нас у Дітроїді такі наші співаки, жи то співають і тресут си, ек жиди на смітнику. Співали ружні співанки, а дві я собі навит відписав з тої кантьчкі, жи роздавали на сали.

адіт, навит такий мудрий гадунат, ек пан Квітковский, прибив на то-то свою печетку у "Свободі". Каже, жи то світ такий настав і така нова мода.

Кілко часу була мода на мудрих, то тра абі тоті крейзі тиж мали свою моду і своє право. Ведлуг того, то навит є відповідна конституція і екстра паліграф у Вашингтоні.

Григорій Зюзя

Умови передплати в ЗДА і Канаді:
річна передплата — дол. 3.50
піврічна передплата — 1.80
Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 Larkins
Detroit, Michigan 48210

Там на фармі,
Там за стайньов,
Як був молодий,
Научали тато мої
Скажу вам самий.

ПЕРЕДПЛАТНИКАМ

Місяць жовтень —

Місяць преси:

Відкривайте

Пуляресні

ІЗ ШКІЛЬНИХ ЗОШИТІВ

Сфінкс — то є пів жінки, пів льва і пів орла.

Вдень Земля крутиться довкола сонця. Вночі — довкола Місяця.

Афродита — то хвороба старинних греків.

Наполеон умів диктувати кілька листів рівночасно. Тому його називали диктатором.

Юда продав Христа за тридцять долярів.

Свій своєму лиха не мислить, як побачить на сухому, то в болото тисне.

Солодким будеш — розклюють, гірким будеш — розплюють.

Пес бреше, бо співати не вміє.

Не дай йому вмерти, то він тобі не дасть жити.